

¹²Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálemben jön, ¹³pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, Izráel Királya!

¹⁴Jézus pedig egy szamárcsikóra találva, felült rá, ahogyan meg van írva: ¹⁵„Ne félj, Sion leánya, íme, királyod jön, szamárcsikón ülve.”

¹⁶Tanítványai először nem értették mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla. ¹⁷Bizonyságot tett mellette a sokaság, amely vele volt, amikor Lázárt kihívta a sírból, és feltámasztotta a halálból. ¹⁸Ezért is vonult ki elé a sokaság, mert hallották, hogy ezt a jelt tette. ¹⁹A farizeusok pedig így szóltak egymáshoz: Látjátok, hogy semmit sem tudtok elérni: íme, a világ őt követi!

Kedves Testvéreim!

Hajnalban keltünk, még sötét volt, amikor felszálltunk a buszra. Turista társainkhoz hasonlóan mi is kábán ültünk, és néztük az elsuhanó tájat. Nem volt sok látnivaló: homok és kövek, néhány kiszáradt cserje. Nem tudom mennyi idő telt így el, de arra lettem figyelmes, hogy kel fel a nap. Napfelkelte a sivatagban. Ilyenben is ritkán van része a magamfajtnak. Amint ezen gondolkodtam, a távolban megpillantottam egy pálmafát majd néhány pillanat múlva egy egész pálmaerdőt. Közelítettünk úticélunkhoz, az oázishoz. Tunéziai utazásunk egyik legmaradandóbb élményéhez, ahol egy kis vízesés táplálta a kristály tiszta vizű tavacskát.

Azóta sejtem, hogy mit érezhetett a zsidó nép a pusztai vándorlás során, amikor a sivatag kövei után megpillantottak egy pálmafát, amely azt jelezte számukra, hogy közelednek a forráshoz, az életet adó vízhez. És innentől az is érthetővé válik, hogy miért lett a pálmafa ága az életet hordozó és megtartó Isten szimbóluma. A pálmaág, amelyet ünnepeiken használtak, leginkább a pusztai vándorlásra emlékeztető szukkót, azaz lombosított ünnepén, de ott volt az emberek keze ügyében az egyiptomi kivonulás ünnepén a páskánál is, mivel itt fontos szerepe volt az áldozatbemutatásnál. Egy a szegedi zsinagóga szimbólumait bemutató kiadványban írják a következőt:

„A Mediterráneum délkeleti felének hosszú idők óta egyik fő táplálója a datolyapálma. Mint a fák királynőjét mélységes hódolat övezte, s a termékenység, anyaság és születés fájaként tisztelték. A zsidó szentírás-magyarázók egy része pálmafának képzelte a paradicsomi fát. Általában a halál felett aratott győzelem jelképe a pálmaág.”

A Kr.e. 2. században a zsidóságban a papi család tagjai felvették a harcot az elnyomó hatalommal, a Szeleukidákkal. Az ún. Makkabeusi kor nagy részben a messiási váradalmakról szólt. Sokan azt gondolták, hogy a Makkabeus családból fog származni majd a messiás. Egy-egy nagyobb sikert éppen ezért nagy várakozás kísért. Így volt ez a 171. esztendő második hónapjának huszonharmadik napján, amikor Simon visszaszerzi Jeruzsálem várát. Ezt olvassuk a Makkabeusok könyvében: „megtartották bevonulásukat, ujjongással pálmaágakat lengetve, citera, cintányér, hárfa, hálaadó és dicsőítő énekek kíséretében. Mert gonosz ellenség pusztult ki Izraelből.”

János pontosan így írja le Jézus jeruzsálemi bevonulását. Ez emberek, akik – mint sivatagban a vízre – úgy szomjazták a szabadság után, Jézusban vélik meglátni a várva-várt szabadítót. Talán most bejön. A Makkabeusok nem váltották be a hozzájuk fűzött reményeket, a helyzet nemhogy jobb lett volna, de a szabadságharc leverése után csak még rosszabb lett. Talán most, talán ő lesz az.

És a reménységük nem kicsi. Mert Jézus egy olyan jelet mutat, ami tényleg igazolja kilétét: feltámaszt egy embert, aki már három napja halott volt. Feltámasztja Lázárt.

János azt írja: ¹⁷Bizonyságot tett mellette a sokaság, amely vele volt, amikor Lázárt kihívta a sírból, és feltámasztotta a halálból. ¹⁸Ezért is vonult ki elé a sokaság, mert hallották, hogy ezt a jelt tette. ¹⁹A farizeusok pedig így szóltak egymáshoz: Látjátok, hogy semmit sem tudtok elérni: íme, a világ őt követi!

Nyilvánvalóan a farizeusok túloznak, hiszen nem a világ követi, de azért ez mutatja azt, hogy nem néhány ember megmozdulásáról lehetett szó, hanem tömegek várták Jézus Jeruzsálemben érkezését. Várták! Nem az történik, hogy egyszer csak megjelenik valaki. Készülnek rá – előveszik a pálmaágakat, egy király fogadására készülnek, és amikor elérkezik, akkor pontosan úgy is fogadják: azt kiáltják: Hozsánna! A liturgikus felkiáltás jelentése: Segíts meg! Ments meg! Tudják mit kérnek, és tudják kitől kérik! Mégis csalódnuk kell, és csalódnak is. Mert ugyanez a tömeg néhány nappal később már azt kiáltja: Feszítsd meg! Akkor, amikor azt látják, hogy nem az történik, amit vártak. Milyen gyorsan felejtenek, elfelejtik Jézus hatalmát, hogy neki még a halálon is van hatalma. Csodát várnak, de nincs türelmük kivárni. Nekik most azonnal kell.

Legóztunk a héten. Segítettem összerakni egy épületet. Apa, mikor lesz már kész? Kérdezte Vince. Türelem, mondtam. Majd a kérdés néhány percenként megismétlődött. Ha segítesz előbb kész leszek. Nem, legyél kész most. Egy ötévest még csak tanítunk a várakozásra, és mi felnőttek azt gondoljuk, hogy nekünk ez már megy. De meg kell nézni, hogy viselkedünk amikor arra kérnek bennünket, hogy ne menjünk ki, várakozzunk otthon. De még ennyi sem kell: nézzünk meg egy sorban állást... Nekünk azonnal kell! Gyerek és felnőtt között, csak a várakozás perceinek hossza között van különbség. A felnőtt egy kicsivel többet tud várni, de nem napokat, heteket...

Sokan kérdezik: mikor lesz vége ennek az örületnek? A járválynak? Modellek készülnek, elméletek születnek. De megmondani ezt senki nem tudja. Talán egy két-hét, talán hónapok. És hol van Isten ilyenkor? -ez is a kérdések közt van. És a válasz: ott van, ott ül szótlanul egy számár hátán, engedi, hogy egyesek éljenezzenek, mások átkokat szórjanak rá, és igyekezzenek kitörölni őt ebből a világból. De ott van, nem szól, hanem vár. Mert ő tud várni. Mert ő tudja, hogy még nem jött el az idő. Még valami hátravan. Ha megfigyeljük – Jézus az egész bevonulás során nem szólal meg. Nem int türelemre, és nem igazolja a várakozásokat. Egyszerűen ott van, jelen van, és vár. Mire vár? Arra, hogy az emberek megértsék mindazt, ami történik. De nem értik. János le is jegyzi: *¹⁶Tanítványai először nem értették mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla.* János, aki maga is tanítvány volt, azt írja: még ők sem értették mindezt.

De! És ez a de szó, ebben a történetben számunkra fontos. De miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek...

Jézus megdicsőült – írja le János nagyon szépen a húsvétot. A tanítványok visszaemlékeznek a pálmaágakra, a halál felett aratott győzelem jelképére – ahogyan azt a zsidó szimbolikában használták.

Jézus nem azért várt, mert nem tudta volna akár egyetlen szavával kiirtani a zsidó nép ellenségeit. Hanem azért várt, mert ő egy olyan ellenség felett kellett, hogy győzelmet arasson, amelyik minden embert fogva tart: a bűn és a halál fölött. Lehet, hogy ez nem népszerű, hogy nincs fesztiválhangulat körülötte, de szükségszerű. Mert ő azért jött, hogy mindezt elvégezze.

Jézus tette egy félreérthetetlen jelet: feltámasztotta Lázárt, majd nagy ünnepség, fesztiválhangulat kíséretében bevonult Jeruzsálembe, és bár megtehetette volna, hogy kiűzi az ellenséget, és királlyá teszi magát, de ezt nem tette, mert a célja más volt. Az egész világot megmenteni, és feltámasztani.

Miért nem állítja meg a járványt Isten? Nem tudom a választ, de azt tudom, hogy képes lenne rá. Ha pedig várakozik, akkor ezzel célja van. Isten célja pedig ismert: megmenteni és feltámasztani az egész világot. Ha fesztivál kell hozzá, akkor számárháton lovagol, ha megállás kell hozzá, akkor egy világjárványt is felhasználna. Lehet nem egyetérteni vele, vagy lehet reménységgel keresni a sivatagban a pálmafát, én ez utóbbit javaslom, mert aki így tesz, az rátalál az élő vízre.

De jó lenne, ha a farizeusok mondata valóban igaz lehetne: *íme, a világ őt követi!*

Ha a világ nem is, de mi elindulhatunk ezen a héten, őt követve a golgota felé, felvéve mi is a keresztünket.

Virágvasárnap lássuk meg a pálmaágak mögött az Isten hűsítő, tiszta vizű forrását: Jézus Krisztust, aki önmagát adta értünk.